

Lieta C-743/23

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2023. gada 4. decembris

Iesniedzējtiesa:

Landessozialgericht für das Saarland (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 15. novembris

Prasītājs un atbildētājs apelācijas tiesvedībā:

A

Atbildētājs un apelācijas sūdzības iesniedzējs:

GKV-Spitzenverband

Pamatlietas priekšmets

Veselības apdrošināšanas pienākums – Piemērojamo tiesību aktu noteikšana –
Darbības veikšana divās vai vairāk dalībvalstīs – Darbības trešās valstīs ņemšana
vērā

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar
Regulas Nr. 987/2009 14. panta 8. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, pārbaudot,
vai būtiska darbības daļa tiek veikta dalībvalstī, ir jāņem vērā visas darba ņēmēja
darbības, tostarp viņa darbības trešās valstīs?

2. Vai arī Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 987/2009 14. panta 8. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, pārbaudot, vai būtiska darbības daļa tiek veikta dalībvalstī, ir jāņem vērā tikai tās darba ņēmēja darbības, kas tiek veiktas dalībvalstīs?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Nolīgums starp Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu pārvietošanos (turpmāk tekstā – “FZA”): 8. pants un II pielikuma 1. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 883/2004”): 13. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 987/2009 (2009. gada 16. septembris), ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 987/2009”): 14. un 16. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Gesetz zur Koordinierung der Systeme der sozialen Sicherheit in Europa [Likums par Eiropas sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanu un citu likumu grozīšanu]: 2. pants

Sozialgesetzbuch Fünftes Buch – Gesetzliche Krankenversicherung [Sociālā nodrošinājuma kodeksa piektais sējums – Obligātās veselības apdrošināšanas tiesiskais režīms; turpmāk tekstā – “SGB V”]: 219.a pants

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Strīds ir par to, vai no 2015. gada 1. decembra līdz 2020. gada 30. novembrim obligātās veselības apdrošināšana attiecībā uz prasītāju bija piemērojama Vācijā vai Šveicē.
- 2 Vācijā dzīvojošais prasītājs laikposmā no 2015. gada 1. decembra līdz 2020. gada 31. decembrim veica darbību nodarbinātas personas statusā Šveicē. Darba devēja viņu norīkoja darbā kā eksporta tehnologu, lai apmeklētu klientus uz vietas un sniegtu viņiem konsultācijas, kā arī veiktu apmācības kursus, seminārus un degustācijas. Klienti pārsvarā atradās valstīs ārpus Eiropas Savienības. Šveicē un Vācijā viņš parasti strādāja attiecīgi 10,5 dienas ceturksnī. Darbība Vācijā bija saistīta ar darbu no mājām prasītāja dzīvesvietā. Prasītājs saņēma vienotu ikmēneša atalgojumu bez proporcionāla sadalījuma atkarībā no darbības vietas.

- 3 2015. gada 19. novembrī viņš vērsās pie atbildētāja, norādot, ka ir nodarbināts Šveicē, bet Vācijā veic mazāk nekā 25 % no savas darbības.
- 4 Uz 2015. gada 1. decembri viņš noslēdza veselības apdrošināšanas [līgumu] Šveicē. *Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt* [Bāzeles pilsētas sociālās nodrošināšanas iemaksu pārvalde] 2016. gada 22. februāra vēstulē darīja zināmu, ka ir saņēmusi veselības apdrošināšanas apliecinājošo dokumentu un pieņem zināšanai, ka prasītājs ir noslēdzis obligāto apdrošināšanas [līgumu] Šveicē atbilstīgi *Krankenversicherungsgesetz* [Veselības apdrošināšanas likumam; turpmāk tekstā – “KVG”) saskaņā ar divpusējiem nolīgumiem (ES/EBTA pēmija attiecībā uz Vāciju).
- 5 Ar 2016. gada 18. augusta lēmumu atbildētāja, pamatojoties uz Regulas Nr. 883/2004 13. pantu, konstatēja, ka attiecīgajām darba attiecībām laikposmā no 2015. gada 1. decembra līdz 2020. gada 30. novembrim ir piemērojami Vācijas tiesību akti sociālā nodrošinājuma jomā un izsniedza attiecīgu A1 sertifikātu. Prasītājs parasti veicot darbību nodarbinātas personas statusā divās vai vairāk dalībvalstīs. Vairāk nekā būtiska darbības nodarbinātas personas statusā daļa tiek veikta viņa dzīvesvietas valstī, proti, Vācijā, un tādējādi esot piemērojami Vācijas tiesību akti sociālā nodrošinājuma jomā.
- 6 Prasītāja iebildumu par šo lēmumu atbildētājs noraidīja ar 2020. gada 18. decembra lēmumu par iebildumu. Izskatāmajiem lietas faktiem esot piemērojami Regulas Nr. 883/2004 un Regulas Nr. 987/2009 noteikumi. Tā kā šīs regulas esot jāpiemēro vienīgi to teritoriālajā tvēruma jomā, tad svarīgas esot tikai darbības valstīs, kas ietilpst šajā tvēruma jomā. Šajā ziņā konkrētajā gadījumā esot jāņem vērā tikai prasītāja darba laika procentuālais sadalījums Vācijā un Šveicē. Šajā kontekstā prasītājs būtisku darbības nodarbinātas personas statusā daļu veicot dzīvesvietas valstī.
- 7 Pret to prasītājs 2020. gada 28. decembrī cēla prasību.

Pamatlietas pušu argumenti

- 8 Prasītājs norādīja, ka viņa nodarbinātības periods Šveicē aptvēra laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim ieskaitot. Lai noteiktu darbības laika būtisko daļu, esot jāņem vērā ne tikai darba laiki Vācijā un Šveicē, bet drīzāk visa viņa darbība nodarbinātas personas statusā, tātad arī darbības trešās valstīs. Turklāt neesot konstatējams, ka atbildētājs esot pienācīgi informējis Šveices iestādi saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 16. panta 2. punktu, tādējādi apstrīdētais lēmums nevarēja iegūt saistošu spēku. Visu nodarbinātības laiku Šveicē viņš arī esot bijis reģistrēts sociālā nodrošinājuma iestādēs kā persona nodarbinātības statusā, par kuru jāveic sociālās nodrošināšanas iemaksas. Bāzeles pilsētas sociālās nodrošināšanas iemaksu pārvalde bija saistoši konstatējusi viņa dalību veselības apdrošināšanas shēmā kā pārrobežu darba ņēmējam Šveicē (2016. gada 22. februāra lēmums, kas saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punktu esot saistošs arī atbildētājam). Atbildētājs arī neesot nekādā veidā

gādājis par to, lai Vācijas sociālā nodrošinājuma iestādes īstenotu 2016. gada 18. augusta lēmumu. Turklāt atbildētājs nekādā veidā neesot centies pabeigt iebildumu procesu saprātīgā termiņā. Gluži pretēji, tas esot atstāts neizskatīts četrus gadus. Šādas atbildētāja rīcības dēļ prasītājs esot varējis sagaidīt, ka atbildētājs neievēros sākotnējo lēmumu.

- 9 Atbildētājs norādīja, ka tas kā prasītāja dzīvesvietas valsts iestāde ir atbildīgs par savu pieņemto lēmumu, ievērojot Regulas Nr. 987/2009 16. panta 2. punktu, lasot to kopsakarā ar *V SGB* 219.a pantu. Turklāt tas esot informējis gan Šveices iestādi, gan tiesas pieaicināto trešo personu par savu 2016. gada 18. augusta lēmumu.
- 10 Pēc *Sozialgericht* [Sociālo lietu tiesas] lūguma *Bundesamt für Sozialversicherungen in Bern* [Bernes Federālā sociālā nodrošinājuma pārvalde] darīja zināmu, ka atbildētāja 2016. gada 18. augusta [lēmumā] noteiktais netika nosūtīts kompetentajai Šveices iestādei, proti, *Ausgleichskasse Basel-Stadt* [Bāzeles pilsētas izlīdzināšanas fondam]. Varot piekrist tam, kādu tiesību aktu piemērošanu ir noteicis atbildētājs. Tā attiecoties uz laikposmu ar atpakaļejošu spēku, un A1 sertifikātu varot izsniegt arī ar atpakaļejošu spēku. Turklāt A1 sertifikātam esot tikai deklaratīvs raksturs. Ja sertifikāta nav, Regulas Nr. 883/2004 vispārīgie principi nosakot, kuri ir noteicošie sociālā nodrošinājuma noteikumi. Tā kā atbildētājs tagad esot informējis Šveici par to, kādu tiesību aktu piemērošanu tas ir noteicis, un Šveice tam esot piekritusi, faktam, ka 2016. gadā veiktā [piemērojamo tiesību aktu] noteikšana Šveicē nebija pareizi reģistrēta, vairs neesot nekādas nozīmes. Bāzeles pilsētas izlīdzināšanas fonds – nezinot izskatāmās lietas faktus un atbildētāja veikto [piemērojamo tiesību aktu] noteikšanu – jau esot izsniedzis prasītājam A1 sertifikātu par laikposmu no 2019. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim, kas pierādot Šveices tiesību aktu sociālā nodrošinājuma jomā piemērošanu. Tomēr, ja tiktu apstiprināta noteiktā Vācijas tiesību aktu piemērošana, Šveices sertifikāts esot jāatzīst par spēkā neesošu un iemaksas jāatmaksā Šveices darba devējam. Par laikposmiem no 2015. gada 1. decembra līdz 2018. gada 31. decembrim un no 2021. gada 1. janvāra izlīdzināšanas fondā neesot iesniegts A1 sertifikāts un ar Šveices darba devēja starpniecību neesot iesniegti pieteikumi par nosūtīšanu [uz citu valsti].
- 11 Ar 2022. gada 4. augusta spriedumu *Sozialgericht für das Saarland* [Zāras federālās zemes sociālo lietu tiesa], atceļot 2016. gada 18. augusta lēmumu, noteica atbildētājam piemērot Šveices tiesību aktus attiecībā uz prasītāja darbību nodarbinātības personas statusā pie tiesas pieaicinātās trešās personas no 2015. gada 1. decembra līdz 2020. gada 31. decembrim saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 13. pantu, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 987/2009 16. pantu.
- 12 Pamatojumā tā būtībā norādīja, ka Šveices tiesību aktu piemērojamība izriet no Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkta b) apakšpunkta un tāpat no tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā ir reģistrēts uzņēmums, kas nodarbina prasītāju, (šajā gadījumā – Šveice), jo prasītājas neveic būtisku savu darbību daļu dzīvesvietas dalībvalstī (šajā gadījumā – Vācija). Ja no aptuveni 65 darbības

dienām ceturksnī Vācijā darbība tiek veikta tikai 10,5 dienas (nepilna 1/6), to vairs nevarot uzskatīt par būtisku daļu Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkta un Regulas Nr. 987/2009 14. panta 8. punkta izpratnē.

- 13 Ja pieņemtu atbildētāja skatījumu, proti, ja tiesību aktu piemērojamības noteikšanā ņemtu vērā tikai Šveici un Vāciju ar tur veiktās nodarbinātības proporcionālo sadalījumu, tad arī lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 16. panta 2. punktu varētu pieņemt tikai par attiecīgi tur veikto darbību nodarbinātas personas statusā. To nevarot secināt nedz no Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. un 3. punkta, nedz no Regulas Nr. 987/2009 14. panta 8. punkta formulējuma, nedz arī tas atbilstot to jēgai un mērķim nokļūt pie piemērojamo tiesību aktu noteikšanas šai (vienai) darbībai nodarbinātas personas statusā. Ja tiesību normas interpretētu tā, kā to dara atbildētājs, tas novestu pie vienota dzīves apstākļu fakta – šajā gadījumā darba attiecību – nedabiska sadalījuma. Šā sprieduma izpratnē esot jau lēmusi arī Eiropas Savienības Tiesa (turpmāk tekstā – “Tiesa”) 2022. gada 19. maija spriedumā *Ryanair* (C-33/21, EU:C:2022:402). Atbildētājs esot atbildīgs par piemērojamo tiesību aktu noteikšanu, kas jāveic pēc pienākuma paziņošanas.
- 14 Atbildētājs 2022. gada 6. septembrī iesniedza apelācijas sūdzību par tiesas spriedumu, kas viņam tika paziņots 2022. gada 9. augustā.
- 15 Pamatojumā tas norādīja, ka regulas tiesību normas un tādējādi noteikšanas juridiskās sekas attiecas vienīgi uz darbībām, kas ietilpst regulu tvēruma jomā. Ja Eiropas likumdevējs būtu vēlējis, lai Regulas Nr. 883/2004 13. panta pārbaudes ietvaros tiktu ņemtas vērā trešās valstīs veiktās darbības, šajā ziņā būtu pieņemtas tiesību normas, kas attiektos arī uz citām Regulas Nr. 883/2004 13. pantā reglamentētajām konstelācijām.
- 16 2022. gada 19. maija spriedums *Ryanair* (C-33/21, EU:C:2022:402) attiecoties uz aviosabiedrības darbinieku īpašo situāciju. Tajā nekur neesot runas par to, ka attiecīgās personas būtu veikušas darbības valstī, kurā regula nav piemērojama. Tādēļ spriedums neesot piemērots tam, lai noskaidrotu šo jautājumu. Divi citi spriedumi (C-631/17, EU:C:2019:381 un C-372/20, EU:C:2021:962) liecinot par to, ka Tiesai neesot iedibinātas nostājas šajā jautājumā un ka esošā judikatūra esot pretrunīga.
- 17 Turklāt, lai gan atbildētājs – ja tas sprieduma dēļ, ar ko tam uzlikts attiecīgs pienākums, noteiktu Šveices tiesību aktu par sociālo nodrošinājumu piemērošanu – esot atbildīgs par piemērojamo tiesību aktu noteikšanu, ja dzīvesvietas valsts ir Vācija, tas nav atbildīgs par A1 sertifikāta izsniegšanu (ja ir piemērojamas Šveices tiesības). Regulas Nr. 987/2009 16. pantam atbilstīgajā procedūrā esot paredzēts, ka Šveices kompetentā iestāde tiek informēta par šo noteikšanu un pēc tam izsniedz A1 sertifikātu. Noteikšana sākotnēji esot tikai provizoriska, un šādā gadījumā Šveices kompetentajai iestādei esot tiesības divu mēnešu laikā iebilst. Kompetentajai Šveices iestādei Vācijas tiesas spriedums neesot saistošs, jo tam neesot nekādas iedarbības ārpus Vācijas teritorijas. Kā jau zināms, Šveices kompetentā iestāde piekrītot atbildētājam un uzskatot, ka nav

iespējams ņemt vērā darba laiku ārpus Regulas Nr. 883/2004 tvēruma jomas. Tādējādi esot jāpieņem, ka Šveices iestāde izmantos iespēju iebilst.

- 18 Atbildētājs lūdz atcelt *Sozialgericht für das Saarland* 2022. gada 4. augusta nolēmumu un prasību noraidīt.
- 19 Prasītājs un tiesas pieaicinātā trešā persona lūdz apelācijas sūdzību noraidīt. Tie atbalsta apstrīdēto spriedumu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 20 No Regulas Nr. 883/2004 13. panta un Regulas Nr. 987/2009 14. panta pareizas interpretācijas ir atkarīgs tas, kur prasītājam bija piemērojama obligātā veselības apdrošināšana strīdīgajā laikposmā no 2015. gada 1. decembra līdz 2020. gada 30. novembrim. Piemērojamo tiesību aktu noteikšana gadījumos, kad parastā darbība nodarbinātas personas statusā tiek veikta vairākās dalībvalstīs, ir balstīta uz Regulas Nr. 883/2004 13. pantu, kura īstenošanu reglamentē Regulas Nr. 987/2009 16. pants.
- 21 Regulas Nr. 987/2009 16. panta 1. punkts ir attiecināms, jo prasītājs ir veicis darbību divās dalībvalstīs, proti, Vācijā un Šveicē. *FZA*, II pielikuma A iedaļā dažādās tās redakcijās skaidri norādot uz Regulām Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004, paplašina šo regulu darbības jomu, to attiecinot uz Šveices Konfederāciju, un tādēļ Šveices Konfederācija ir jāuzskata nevis par trešo valsti, bet gan par dalībvalsti šīs lietas vajadzībām (Tiesas spriedums, 2022. gada 15. septembris, C-58/21, EU:C:2022:691, 38. punkts).
- 22 Vācijā kompetentā iestāde Regulas Nr. 987/2009 16. panta 1. punkta izpratnē ir *Bundesministerium für Arbeit und Soziales* [Federālā darba un sociālo lietu ministrija]. Tā iecēla *GKV-Spitzenverband* [Obligātās veselības apdrošināšanas sabiedrību jumta organizāciju], *DVKA* [Vācijas veselības apdrošināšanas iestādi saziņai ar ārvalstīm] kā kompetento iestādi piemērojamo tiesību aktu noteikšanai saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 16. panta 2. punktu gadījumā, kad parastā darbība tiek veikta vairākās dalībvalstīs, ja, kā tas ir šajā lietā, attiecīgās personas dzīvesvieta ir Vācijā. Lēmumu dokumentē, izsniedzot A1 sertifikātu.
- 23 Saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 16. panta 2. punkta pirmo un otro teikumu atbildētājam, ņemot vērā Regulas Nr. 883/2004 13. pantu un Regulas Nr. 987/2009 14. pantu, ir nekavējoties provizoriski jānosaka tiesību akti, kas attiecas uz prasītāju.
- 24 Kas attiecas uz Regulas Nr. 987/2009 14. panta 8. punktu, darba atalgojums nekādi nenorāda uz to, ka prasītājs būtisku savas darbības nodarbinātas personas statusā daļu būtu veicis Vācijā. Viņš saņēma vienotu ikmēneša atalgojumu bez proporcionāla sadalījuma atkarībā no darbības vietas.

- 25 Tādējādi izšķirīga nozīme ir darba laikam. Prasītājs no aptuveni 65 darbības dienām ceturksnī 10,5 dienas (aptuveni 16 %) nostrādāja Vācijā, vēl 10,5 dienas (aptuveni 16 %) – Šveicē, bet pārējās dienas – trešās valstīs.
- 26 Ja būtu jābalstās uz prasītāja kopējo darba laiku, ņemot vērā arī viņa darbību trešās valstīs, iesniedzējtiesa noraidītu atbildētājas iesniegto apelācijas sūdzību. Šajā gadījumā Vācijā veiktās darbības daļa būtu mazāka par 25 % un tādējādi tā nebūtu uzskatāma par būtisku darbības nodarbinātās personas statusā daļu. Sekas šajā ziņā būtu tādas, ka būtu piemērojami Šveices tiesību akti. Prasītājs tad varētu arī pieprasīt, lai atbildētāja konstatē Šveices tiesību aktu piemērojamību. Tas izriet no Regulas Nr. 987/2009 16. panta 2. punkta pirmā teikuma.
- 27 Ja prasītāja darba laiks būtu jāpamato tikai ar viņa darbību Vācijā un Šveicē, neņemot vērā darbību trešās valstīs, iesniedzējtiesa apmierinātu atbildētājas apelācijas sūdzību un atceltu *Sozialgericht* spriedumu. Šajā gadījumā Vācijā veiktās darbības daļa būtu 50 % un tādējādi tā būtu uzskatāma par būtisku darbības nodarbinātās personas statusā daļu. Sekas šajā ziņā būtu tādas, ka būtu piemērojami Vācijas tiesību akti.
- 28 Tiesa, ciktāl konstatējams, vēl nav nepārprotami lēmusi par jautājumu, vai, nosakot, vai būtiska darbības daļa tiek veikta dalībvalstī, ir jābalstās uz kopējo darbību, ņemot vērā arī darbību trešās valstīs.
- 29 2022. gada 19. maija spriedumā *Ryanair* (C-33/21, EU:C:2022:402) runa bija par jautājumu, kādi sociālā nodrošinājuma tiesību akti saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 un Regulas Nr. 883/2004 abās tās redakcijās attiecināmajiem noteikumiem ir piemērojami vienā dalībvalstī (Īrijā) reģistrētas aviosabiedrības lidojumu personālam, kuram nav izsniegti E101 sertifikāti, kurš 45 minūtes dienā strādā apkalpes uzņemšanai paredzētā telpā, – kas tiek saukta par *crew room* un kas ir minētās aviosabiedrības rīcībā citas dalībvalsts (Itālijas) teritorijā, kurā ir šī lidojumu personāla dzīvesvieta, – un kurš pārējo darba laiku pavada uz šīs aviosabiedrības gaisa kuģiem.
- 30 No šā sprieduma nevar secināt, vai Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkta ietvaros ir jāņem vērā arī trešā valstī veiktās darbības. Iesniedzējtiesa uzskata, ka nevar pieņemt, kā to ir izdarījusi *Sozialgericht*, ka Tiesai, nosakot darbību būtisko daļu dzīvesvietas dalībvalstī (konkrēti Itālijā), acīmredzami nav šķitis nozīmīgi, kurās citās regulas darbības jomas vai trešās valstīs darba ņēmēji vēl veica savu darbību, jo pretējā gadījumā šajā ziņā būtu sniegti nepārprotami paskaidrojumi. Spriedumā nav nevienas norādes par to, vai attiecīgie darba ņēmēji veica darbību trešās valstīs. Šādos apstākļos Tiesai nebija iemesla izskatīt šajā lietā strīdīgo jautājumu.
- 31 2019. gada 8. maija spriedumā *Inspecteur van de Belastingdienst* (C-631/17, EU:C:2019:381) Tiesa lēma, ka, lai gan darbība tika veikta ārpus Savienības teritorijas, attiecīgās darba attiecības saglabā pietiekami ciešu saikni ar šo teritoriju, jo attiecīgajā laikposmā darba ņēmējs bija saglabājis savu dzīvesvietu

Latvijā un viņa darba devēja reģistrācijas vieta bija Nīderlandē. No tā attiecībā uz šo tiesvedību izriet, ka apstākļi, ka prasītājs veica darbību ne tikai Vācijā un Šveicē, bet arī trešās valstīs, neizslēdz pietiekami ciešu saikni starp prasītāja darba attiecībām un Savienības teritoriju. Lietas dalībnieki to arī neapstrīd. Tomēr papildus tam Tiesa norāda, ka Regulas Nr. 883/2004 12.–16. panta īpašie noteikumi un tādējādi it īpaši Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkts nav atbilstīgi. Tādējādi no sprieduma nevar secināt, vai Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkta ietvaros ir jāņem vērā arī trešā valstī veiktās darbības.

- 32 Strīdīgā jautājuma noskaidrošana šajā lietā neizriet arī no cita atbildētājas minētā 2021. gada 25. novembra sprieduma *Finanzamt Österreich* (Ģimenes pabalsti attīstības palīdzības sniedzējam) (C-372/20, EU:C:2021:962). Prasītāja pamatlietā un viņas bērni bija Vācijas pilsoņi, kuru deklarētā dzīvesvieta bija Vācijā; viņas vīrs un bērnu tēvs bija Brazīlijas valstspiederīgie, un viņam nekad nebija deklarēta dzīvesvieta Vācijā. Prasītāja noslēdza darba līgumu ar Austrijas nevalstisko organizāciju. Saskaņā ar šo līgumu prasītājas darba vietas valsts bija Austrija (Vīne), un uz viņas ģimenes locekļiem, kā arī uz viņu pašu attiecās *Wiener Gebietskrankenkasse* [Vīnes vietējā slimokase] (Austrija) piedāvātā sociālā apdrošināšana. Pēc sagatavošanās kursu pabeigšanas Vīnē prasītāja pamatlietā sāka komandējumu ārvalstīs – Ugandā.
- 33 Tiesa sākotnēji vēlreiz nolēma, ka ar to vien, ka darba ņēmējs veic darbību ārpus Savienības teritorijas, nepietiek, lai izslēgtu Savienības tiesību normu, it īpaši Regulas Nr. 883/2004, piemērošanu, ja darba attiecības saglabā pietiekami ciešu saikni ar Savienības teritoriju. Tiesa apstiprināja pietiekami ciešu saikni ar Savienības teritoriju, konkrētāk ar Austriju (darba devējs ir reģistrēts Austrijā). Darba ņēmēja tur bija pavadījusi apmācību laiku pirms došanās komandējumā uz trešo valsti, kā arī atjaunošanās darbā posmu pēc komandējuma. Darba līgums tika noslēgts saskaņā ar Austrijas tiesībām, darba ņēmēja ir Austrijas sociālā nodrošinājuma sistēmas dalībniece un veic savus uzdevumus saistībā ar Austrijas Republikas sniegto palīdzību attīstības jomā. Tiesa Regulas Nr. 883/2004 11. panta 3. punkta a) apakšpunktu ir interpretējusi tādējādi, ka tas nosaka darba devēja dalībvalsts, proti, Austrijas, tiesību aktus kā vienīgos, kam ir pakļauta darba ņēmēja, nepastāvot vajadzībai atsaukties uz Regulas Nr. 883/2004 11. panta 3. punkta e) apakšpunkta pakārtoto noteikumu. Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkta īpašajam noteikumam šā lēmuma pieņemšanā nebija nekādas nozīmes.
- 34 Izklāstīto iemeslu dēļ iesniedzējtiesa uzskata, ka Regulas Nr. 883/2004 13. panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 987/2009 14. panta 8. punktu, interpretācija nav neapšaubāma attiecībā uz jautājumu, vai, pārbaudot, vai būtiska darbības daļa tiek veikta dalībvalstī, ir vai nav jāņem vērā visas darba ņēmēja darbības, tostarp viņa darbības trešās valstīs, un tāpēc saskata nepieciešamību šo interpretāciju precizēt, kā tas ir iepriekš formulēts prejudiciālajos jautājumos.